

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.797 van 30 juni 2015
in de zaak A. 208.454/IX-8565**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Wim Lammens
 kantoor houdend te 9420 Erpe-Mere
 Ottergemdorp 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de VLAAMSE GEMEENSCHAP
2. de BEROEPSCOMMISSIE VOOR TUCHTZAKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 5 april 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Beroepscommissie voor tuchtzaken van 1 februari 2013 waarbij het beroep tegen de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kampenhout van 9 oktober 2012 ontvankelijk en deels gegrond wordt verklaard en XXXX de tuchtstraf van de schorsing voor een periode van één maand wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 maart 2015.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wim Lammens, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Laura Vanhee, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is administratief bediende bij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: het OCMW) van Kampenhout.

3.2. Op 4 januari 2011 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW van Kampenhout om ten laste van verzoekster een tuchtprocedure op te starten op grond van volgende tenlasteleggingen:

“- het versturen van een onaangepaste e-mail op 7 juli 2010 [...] en de weigering om hiervoor verontschuldiging aan te bieden
- het niet aanvaarden van hiërarchisch gezag, noch van gemaakte afspraken, noch van uitdrukkelijk gegeven opdrachten.”

Er wordt een tuchtonderzoeker aangesteld die wordt belast met het voeren van het tuchtonderzoek, het opstellen van een tuchtverslag en het samenstellen van een tuchtdossier.

3.3. Verzoekster is van 7 januari 2011 tot 27 februari 2011 met ziekteverlof, van 27 februari 2011 tot 7 mei 2011 is zij met bevallingsverlof en aansluitend is zij tot 7 augustus 2011 met ouderschapsverlof.

3.4. Op 5 maart 2012 beëindigt de tuchtonderzoeker het tuchtonderzoek met het neerleggen van een tuchtverslag en een geïnventariseerd tuchtdossier. Zij komt tot het besluit dat de tenlasteleggingen als tuchtfeiten beschouwd kunnen worden en zij stelt dan ook voor dat de raad voor maatschappelijk welzijn de tuchtvervolgning zou voortzetten.

3.5. Op 13 maart 2012 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn om de tuchtprocedure voort te zetten en verzoekster op te roepen om te worden gehoord.

3.6. De datum van de hoorzitting wordt bepaald op 8 mei 2012, maar nadien, op vraag van verzoekster, uitgesteld tot 12 juni 2012. Op de hoorzitting van 12 juni 2012 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn om een bijkomende hoorzitting te organiseren teneinde twee getuigen te horen. De bijkomende hoorzitting wordt gepland op 9 juli 2012. Met een brief van 25 juni 2012 vraagt verzoekster evenwel de hoorzitting uit te stellen tot september 2012 en tevens om ook de tuchtonderzoeker als getuige te horen. Op 11 september 2012 vindt de

bijkomende hoorzitting plaats. Twee getuigen, onder wie de tuchtonderzoeker, hebben zich verontschuldigd.

3.7. Op 9 oktober 2012 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn om verzoekster de tuchtstraf van drie maanden schorsing op te leggen.

3.8. Op 16 november 2012 stelt verzoekster beroep in tegen het tuchtbesluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van 9 oktober 2012 bij de Beroepscommissie voor tuchtzaken (hierna: de Beroepscommissie).

3.9. De Beroepscommissie verklaart het beroep ontvankelijk en deels gegrond en beslist op 1 februari 2013 aan verzoekster de tuchtsanctie van één maand schorsing op te leggen. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen

4. Het middel is ontleend aan de miskennis van de vereiste om een tuchtprocedure binnen een redelijke termijn af te handelen, van artikel 1, § 2, tweede en derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2006 ‘houdende vaststelling van de tuchtprocedure voor het statutaire gemeentepersoneel ter uitvoering van artikel 129, 136 en 143 van het Gemeentedecreet, voor het statutaire personeel van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn ter uitvoering van artikel 128, 135 en 142 van het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, en voor het statutaire provinciepersoneel ter uitvoering van artikel 125, 132 en 139 van het Provinciedecreet’ (hierna: het tuchtprocedurebesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster voert

in het middel in essentie aan dat de vereiste van de redelijke termijn is miskend in de fase van het tuchtonderzoek.

Zij beklaagt zich vooreerst over het tijdstip waarop werd beslist om een tuchtonderzoek in te stellen en zij voert aan dat de feiten dateren van 2009 en 2010 – met een laatste feit op 7 juli 2010, terwijl de tuchtoverheid pas op 4 januari 2011, na het laten voorbijgaan van nagenoeg de volledige verjarings-termijn, de tuchtprocedure heeft opgestart. Zij stelt voorts dat het weinig consequent en zelfs tegenstrijdig is dat indien de feiten zo ernstig zijn als wordt beweerd, anderhalf jaar – of voor het laatste feit: minstens zes maanden – werd gewacht om de tuchtoverheid volledig in te lichten. Zij wijst er ook nog op dat in de bestreden beslissing zonder enige verduidelijking aan dit argument wordt voorbijgegaan.

Daarnaast beklaagt verzoekster zich over de duur van het tuchtonderzoek. Zij voert aan dat het tuchtonderzoek pas op 5 maart 2012 werd afgerond en dus veertien maanden heeft aangesleept, terwijl alle feiten reeds op 7 juli 2010 voldoende duidelijk waren, hetgeen blijkt uit het verslag van de OCMW-secretaris van 8 juli 2010 over het gesprek dat op die dag met haar heeft plaatsgevonden. Verzoekster merkt op dat zij tijdens het tuchtonderzoek niet werd gehoord, dat de tuchtonderzoeker de tuchtoverheid nooit heeft geïnformeerd over het verloop van het tuchtonderzoek en dat de tuchtoverheid de tuchtonderzoeker ook nooit heeft bevraagd over de stand van zaken of heeft aangedrongen op een spoedige afhandeling, hetgeen in strijd is met artikel 1, § 2, tweede en derde lid, van het tuchtprocedurebesluit.

Vervolgens betwist verzoekster de motieven op basis waarvan zowel de raad voor maatschappelijk welzijn als de Beroepscommissie tot het besluit zijn gekomen dat er van een schending van de redelijke termijn geen sprake is. Dat de tuchtonderzoeker de opdracht moet inpassen in haar normale takenpakket en dat verzoekster zelf niet heeft aangedrongen op een afhandeling van het tuchtonderzoek – zoals in de beslissing van de raad voor maatschappelijk

welzijn wordt gesteld – zijn, zo betoogt verzoekster, geen valabele redenen ter verantwoording van de duur van het tuchtonderzoek, aangezien de tuchtoverheid de plicht heeft zich dermate te organiseren dat de tuchtprocedure met bekwame spoed wordt afgehandeld, terwijl zij dienaangaande geen verplichtingen heeft. Ook de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven zijn volgens haar drogredenen. Zij argumenteert dienaangaande dat het tuchtonderzoek volledig buiten haar om werd gevoerd en dat zij nooit werd gehoord – ook niet in de periode van acht maanden die verstreken tussen het einde van haar zwangerschapsverlof en het beëindigen van het tuchtonderzoek – zodat er in werkelijkheid geen enkele reden was om met de afhandeling van het tuchtonderzoek te wachten. Ook merkt zij op dat er geen stukken ter staving van de aangehaalde motieven bestaan, die dateren van tijdens het tuchtonderzoek. Hieromtrent stelt zij dat er tijdens het tuchtonderzoek geen informatie-uitwisseling van de tuchtonderzoeker naar de tuchtoverheid is gebeurd en dat de raad voor maatschappelijk welzijn de lange duur van het tuchtonderzoek heeft toegeschreven aan verzoeksters afwezigheid, zonder enige verklaring van de tuchtonderzoeker in die zin. Pas nadien heeft de tuchtonderzoeker die stelling bevestigd en heeft zij geweigerd om hierover te worden gehoord. Verzoekster merkt op dat in de bestreden beslissing aan haar argumentatie geheel wordt voorbijgegaan en dat ten onrechte de loutere beweringen van de raad voor maatschappelijk welzijn voor waar worden aangenomen. Zij wijst er voorts ook op dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is door enerzijds aan te nemen dat het tuchtonderzoek mocht aanslepen zonder haar geregeld te informeren omdat zij afwezig was, maar anderzijds te erkennen dat het wezenlijk niet nodig was om haar lastig te vallen en aldus te erkennen dat het tuchtonderzoek volledig buiten haar om is gevoerd.

Verzoekster maakt ten slotte ook nog de vergelijking met een andere tuchtprocedure. Zij stelt dat in die zaak minder dan twee maanden na de officiële kennisname van de feiten – waarvan de laatste zich twee à drie maanden vóór de officiële kennisname door de tuchtoverheid hebben voorgedaan – een tuchtverslag is opgemaakt en de betrokkene werd opgeroepen om zich te

verdedigen. Zij merkt op dat in de bestreden beslissing ook aan dit argument wordt voorbijgegaan.

5. De verwerende partijen antwoorden op verzoeksters argumentatie met betrekking tot het tijdstip waarop werd beslist om een tuchtonderzoek in te stellen, dat het bijna volledig uitputten van de verjaringstermijn geen argument is om de schending van de redelijke termijn te onderbouwen, aangezien de redelijke termijn slechts aanvullend geldt ten aanzien van een normatief geregelde termijn – zoals *in casu* de verjaringstermijn van zes maanden – en het bestuur een dergelijke termijn steeds ten volle kan benutten. Voorts stellen zij dat de raad voor maatschappelijk welzijn er terecht op heeft gewezen dat het feit dat personeelsleden lang hebben gewacht om de tuchtfeiten aan de tuchtoverheid mee te delen, niet aan de tuchtoverheid kan worden toegerekend en daar dus ook geen schending van de redelijke termijn in gelegen kan zijn.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij tijdens haar afwezigheid niet op de hoogte werd gehouden van het verloop van het tuchtonderzoek, werpen de verwerende partijen op dat verzoekster geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel omdat dit gebrek in hoofde van de raad voor maatschappelijk welzijn werd goedge maakt met het nieuwe onderzoek door de Beroepscommissie, die verzoekster wel op de hoogte heeft gehouden.

Voorts menen zij dat het middel onontvankelijk is in zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 1, § 2, tweede en derde lid, van het tuchtprocedurebesluit, omdat de door voormelde bepaling voorgeschreven kennisgeving van de stand van zaken aan de tuchtoverheid geen substantiële vormvereiste is en de niet-naleving ervan op geen enkele wijze wordt gesanctioneerd.

Met betrekking tot de redelijke termijn voor wat betreft de duur van het tuchtonderzoek, argumenteren de verwerende partijen dat het procedureel

gedrag van de tuchtrechtelijk vervolgde van belang is voor het appreciëren van de notie redelijke termijn. Zij zijn van oordeel dat de Beroepscommissie in dat verband terecht de argumentatie van de raad voor maatschappelijk welzijn heeft aanvaard dat de duurtijd van het tuchtonderzoek toe te schrijven is aan het voornemen van de raad voor maatschappelijk welzijn om een personeelslid dat pas moeder is geworden en ouderschapsverlof geniet, niet meteen lastig te vallen met een tuchtprocedure, een tuchtrechtelijk verhoor en een tuchtstraf. Zij wijzen erop dat de tuchtonderzoeker ook deze mening was toegedaan, hetgeen blijkt uit haar e-mail van 16 januari 2013 aan de Beroepscommissie, en zij concluderen hieruit dat de Beroepscommissie terecht heeft besloten dat de redelijke termijn niet is miskend en dit ook correct heeft gemotiveerd.

6. Verzoekster repliceert, met betrekking tot de aangevoerde schending van de redelijke termijn wat betreft het tijdstip van het instellen van het tuchtonderzoek, dat een schending van de redelijke termijn blijkt uit het bestaan van niet-verantwoorde, ongerechtvaardigde, vertragingen in het verloop van de procedure en dat in het volledig uitputten van de verjaringstermijn dus wel degelijk een schending van de redelijke termijn gelegen kan zijn indien daar geen verantwoording voor bestaat, zoals te dezen het geval is. Voorts betwist zij de stelling van de verwerende partijen dat het lange wachten van de leidinggevende personeelsleden om de tuchtoverheid van de feiten op de hoogte te brengen niet aan de tuchtoverheid kan worden aangerekend. Zij stelt dat het bestuur ertoe gehouden is zich dermate te organiseren dat er een doorstroming van informatie is en zij merkt voorts op dat de stelling van de verwerende partijen eigenlijk relevantie mist aangezien te dezen de voorzitter van het OCMW zelf rechtstreeks kennis heeft genomen van de feiten die het voorwerp vormen van het tuchtonderzoek.

In de mate dat de verwerende partijen opwerpen dat zij geen belang heeft bij de grief dat zij niet op de hoogte werd gehouden van het verloop van het tuchtonderzoek en evenmin bij de aangevoerde schending van artikel 1, § 2, tweede en derde lid, van het tuchtprocedurebesluit, repliceert verzoekster dat

dit relevant is bij het beoordelen van de overschrijding van de redelijke termijn. Zij argumenteert dienaangaande dat de omstandigheid dat zij gedurende meer dan veertien maanden in het ongewisse is gelaten over de stand van het onderzoek, de vaststelling versterkt dat de redelijke termijn werd miskend en helemaal geen aandachtspunt voor het bestuur heeft gevormd. Voorts heeft, aldus verzoekster, de nalatigheid van de tuchtonderzoeker om de tuchtoverheid te informeren over het tuchtonderzoek, tot gevolg dat de *post factum* aangevoerde verantwoording voor de lange duur van het tuchtonderzoek niet als ernstig of geloofwaardig kan worden beschouwd. Zij wijst er ook nog op dat de omstandigheid dat de Beroepscommissie het tuchtonderzoek heeft overgedaan de miskening van de redelijke termijn in de fase van het tuchtonderzoek niet kan goedmaken.

Vervolgens betoogt verzoekster dat de verwerende partijen niet kunnen worden bijgevalen in de mate dat zij stellen dat de lengte van de tuchtprocedure mede te wijten is “aan het procedureel gedrag van de tuchtrechtelijk vervolgde”. Zij wijst erop dat een moeilijke zwangerschap met ziekteverlof bezwaarlijk als “procedureel gedrag” kan worden beschouwd en dat het de keuze van de raad voor maatschappelijk welzijn is geweest om tot na de zwangerschap van verzoekster te wachten met het voortzetten van de tuchtprocedure. Verzoekster wijst erop dat de verwerende partijen nog steeds geen stukken voorleggen die de beweegredenen van de tuchtoverheid daartoe aantonen en dat zij daarover nooit is geïnformeerd. Zij herhaalt dat pas na haar kritiek de tuchtoverheid een verantwoording heeft “gefabriceerd”, die evenwel des te minder geloofwaardig is nu zij ook na haar zwangerschapsverlof nooit is gecontacteerd, gehoord of wat dan ook in het kader van het tuchtonderzoek. Integendeel is het tuchtonderzoek blijven aanslepen. De vaststelling dat de tuchtonderzoeker weigert om tegensprekelijk te worden gehoord is, zo stelt verzoekster nog, evenzeer van aard om de geloofwaardigheid van de retroactieve redengeving te betwijfelen en zij wijst erop dat in deze omstandigheden aan de e-mail van 16 januari 2013 aan de Beroepscommissie weinig waarde kan worden gehecht.

7. In hun laatste memorie stellen de verwerende partijen nog dat het oordeel van de Beroepscommissie, die het verantwoord en aanvaardbaar heeft geacht dat de raad voor maatschappelijk welzijn en de tuchtonderzoeker verzoekster niet hebben willen verontrusten in de zes maanden tijdens dewelke zij met ziekteverlof en nadien met zwangerschaps- en bevallingsverlof was, past binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de Beroepscommissie in het kader van een devolutief beroep beschikt en zij menen dat dit oordeel niet als onredelijk kan worden aangemerkt. Het is uit menselijke overwegingen, zo stellen zij, dat ervoor werd geopteerd om de tuchtprocedure niet te benaarstigen in de periode van afwezigheid van verzoekster en zij benadrukken dat daar ook geen noodzaak toe was omdat tegen verzoekster nooit een zware tuchtstraf werd overwogen. Voorts merken zij nog op dat de tuchtprocedure na het afronden van het tuchtonderzoek nog drie maanden langer heeft geduurd dan voorzien omwille van de vragen om uitstel van verzoekster. Ten slotte vragen de verwerende partijen dat bij het beoordelen van de redelijke termijn zou worden uitgegaan van realistische standaarden. Zij wijzen in dit verband erop dat het argument dat de duur van het tuchtonderzoek mede toe te schrijven is aan de omstandigheid dat de tuchtonderzoeker naast het tuchtonderzoek ook tal van andere taken en bezigheden heeft, niet in de bestreden beslissing werd opgenomen maar zij benadrukken dat dit niettemin de realiteit is.

Beoordeling

8. Het is een beginsel van behoorlijk bestuur dat een tuchtprocedure moet worden afgehandeld binnen een redelijke termijn. Dit beginsel is van toepassing wanneer in de regelgeving geen specifieke termijn is bepaald waarbinnen de procedure moet worden afgehandeld.

9. De Raad van State valt de verwerende partijen bij dat de periode die voorafgaat aan het opstarten van het tuchtonderzoek – zelfs al is zoals *in casu* de verjaringstermijn bijna volledig uitgeput, niet in aanmerking mag worden genomen om de schending van de redelijke termijn te onderbouwen. De redelijke

termijn geldt slechts aanvullend ten aanzien van een normatief geregelde termijn – zoals *in casu* de verjaringstermijn van zes maanden – en het bestuur mag dan ook een dergelijke termijn ten volle benutten.

Of te dezen de redelijke termijn is overschreden, dient dan ook te worden beoordeeld vanaf het tijdstip dat de het tuchtonderzoek is opgestart.

10. De redelijkheid van de termijn moet voor elk geval afzonderlijk worden beoordeeld waarbij inzonderheid rekening dient te worden gehouden met het belang voor de betrokkene, met de complexiteit van de zaak en met de houding en het gedrag van de partijen.

De verplichting om een tuchtzaak zonder verwijl af te handelen houdt niet alleen verband met het beëindigen van de onzekerheid waarin een tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar zich bevindt, maar ook met de ordentelijke werking van een administratie, die vereist dat elke verstoring van de orde zo spoedig mogelijk wordt hersteld.

11. Op 4 januari 2011 heeft de raad voor maatschappelijk welzijn beslist ten laste van verzoekster een tuchtonderzoek in te stellen, eensdeels, wegens het versturen van een onaangepaste e-mail op 7 juli 2010 en de daaropvolgende weigering om hiervoor verontschuldigingen aan te bieden, en, anderdeels, het niet aanvaarden van hiërarchisch gezag, noch van gemaakte afspraken, noch van uitdrukkelijk gegeven opdrachten. Op 5 maart 2012 heeft de tuchtonderzoeker haar verslag en een tuchtdossier neergelegd. Op 13 maart 2012 heeft de raad voor maatschappelijk welzijn dan beslist de tuchtprocedure voort te zetten.

12. Het tuchtonderzoek heeft aldus meer dan veertien maanden geduurd. Uit het tuchtverslag en -dossier blijkt dat de gegevens waarop wordt gesteund om de eerste tenlastelegging als tuchtfeit in hoofde van verzoekster te beschouwen, reeds op 4 januari 2011 volledig duidelijk waren. Er wordt in het

tuchtverslag immers louter verwezen naar de e-mails die de aanleiding vormden voor verzoeksters e-mail van 7 juli 2010, naar de bewuste e-mail van 7 juli 2010 en naar het verslag van 8 juli 2010 van het gesprek van de OCMW-secretaris met verzoekster over deze e-mail. Eenzelfde conclusie dringt zich op voor de gegevens op basis waarvan de tweede tenlastelegging als tuchtfout in hoofd van verzoekster wordt aangemerkt. In het tuchtverslag wordt enkel verwezen naar een reeks e-mails en verslagen die afkomstig zijn van verzoeksters diensthoofd of van de OCMW-secretaris. Dit noopt tot het besluit dat de zaak een eerder geringe complexiteit vertoont. Noch uit het tuchtverslag, noch uit het tuchtdossier, blijkt voorts dat de tuchtonderzoeker gedurende de veertien maanden dat het tuchtonderzoek heeft geduurd, enige andere onderzoeksdaad heeft verricht dan het verzamelen en bestuderen van de voornoemde e-mails en verslagen. Zo heeft zij onder meer geen enkele getuige gehoord, ook verzoekster niet. De verwerende partijen spreken deze vaststellingen ook niet tegen.

13. In de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van 9 oktober 2012 wordt de duur van het tuchtonderzoek als volgt verantwoord:

“XXXXX meent dat de redelijketermijneis geschonden is omdat het tuchtonderzoek meer dan een jaar heeft geduurd.

De tuchtonderzoeker werd aangesteld op 4 januari 2011. Na de kennisgeving van deze beslissing is XXXX ziek geworden tot 27 februari 2011. Aansluitend heeft XXXX bevallingsverlof en ouderschapsverlof opgenomen tot en met 7 augustus 2011. De tuchtonderzoeker heeft XXXX tijdens deze periode om evidente redenen niet willen storen en verontrusten met een tuchtonderzoek. Het zou ongepast geweest zijn haar in deze periode op te roepen om te worden gehoord door de tuchtoverheid.

Aansluitend aan het ouderschapsverlof nam XXXX voltijdse loopbaanonderbreking op. XXXX is sinds de start van het tuchtonderzoek niet meer komen werken. Om die reden was het tuchtonderzoek ook minder dringend.

Daarenboven moet er rekening worden gehouden met het feit dat de tuchtonderzoeker de verantwoordelijke is van het kinderdagverblijf, en dat het voeren van een tuchtonderzoek en het opstellen van een tuchtverslag bovenop haar al belastende dagtaak komt.

XXXXX heeft overigens op geen enkel ogenblik geïnformeerd naar de stand van het tuchtonderzoek, laat staan aangedrongen op een afronding daarvan.

Dit alles in acht genomen, is er van een schending van de redelijke-termijneis geen sprake.”

In de bestreden beslissing, die ingevolge de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep en de ten tijde van de bestreden beslissing geldende hervormingsbevoegdheid van de Beroepscommissie, in de plaats is gekomen van de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van 9 oktober 2012, wordt eveneens besloten dat er geen sprake is van een schending van de redelijke termijn en wordt dit als volgt gemotiveerd:

“De Beroepscommissie stelt vast dat:

- het tuchtonderzoek ruim veertien maanden in beslag heeft genomen ;
- in de loop ervan XXXX van 27/02 tot en met 7/08/2011 afwezig is geweest (eerst wegens ziekte, aansluitend zwangerschaps- en bevallingsverlof) ;
- de bekommernis vanwege de tuchtonderzoeker / overheid om XXXX niet nodeloos te verontrusten tijdens haar gewettigde afwezigheid met een oproeping voor verhoor, mede gelet op het ontbreken van enige urgentie m.b.t. de ‘(re)organisatie van de dienst’, komt als waarachtig en verantwoord over ;
- de tuchtonderhorige niet op geregelde tijdstippen werd op de hoogte gehouden van de ‘voortgang van het onderzoek’, terwijl deze inlichtingen principieel wenselijk zijn, maar hetgeen in de gegeven omstandigheden kan worden aanvaard, nu het bestuur XXXX blijkbaar niet wilde ‘lastigvallen’ waar zulks niet wezenlijk nodig was ;

Hieruit volgt, naar het oordeel van de Beroepscommissie, dat de tuchtprocedure niet onaanvaardbaar lang heeft aangesleept en dat de redelijke termijn zou zijn geschonden.”

In hun verweer tegen het middel maken de verwerende partijen zich deze argumenten eigen. Zij wijzen er ook nog op dat een spoedige afhandeling niet noodzakelijk was omdat tegen verzoekster nooit een zware tuchtstraf werd overwogen en dat na het tuchtonderzoek de tuchtprocedure nog drie maanden langer heeft geduurd door toedoen van verzoekster.

14. Met verzoekster moet evenwel worden aangenomen dat deze argumentatie niet kan worden aanvaard.

Of al dan niet een zware tuchtstraf tegen verzoekster werd overwogen is een element dat niet vaststond bij het uitvoeren van het

tuchtonderzoek. Er kan in elk geval niet uit worden afgeleid dat verzoekster minder belang zou hebben bij een spoedige afwikkeling van dat tuchtonderzoek.

Voorts moet worden vastgesteld dat verzoekster zelf niets heeft gedaan om de afhandeling van het tuchtonderzoek te vertragen. Het zelf niet informeren naar de stand van zaken heeft geen enkele invloed op het vertragen van de zaak. Zo kan worden aanvaard dat het niet wenselijk is een personeelslid dat pas moeder is geworden lastig te vallen tijdens haar bevallingsverlof met een oproeping voor verhoor en een tuchtprocedure omdat ze nog herstellende is, gaat dit argument niet op voor het ouderschapsverlof van 8 mei 2011 tot 7 augustus 2011 en nog minder voor de loopbaanonderbreking vanaf 8 augustus 2011. Dit geldt des te meer nu verzoekster door de tuchtonderzoeker nooit is ondervraagd.

15. De duurtijd van het tuchtonderzoek is, gegeven de hiervóór geschetste omstandigheden eigen aan de zaak, onredelijk lang. De redelijke termijn is dan ook overschreden. De motivering van de bestreden beslissing laat niet toe tot een ander besluit te komen.

16. Dat de tuchtprocedure na het uitvoeren van het tuchtonderzoek langer heeft geduurd omwille van verzoeksters vragen om uitstel van de hoorzittingen, doet aan voormelde conclusie geen afbreuk.

17. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

V. Anonimisering

18. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt verzoekster dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de Beroepscommissie voor tuchtzaken van 1 februari 2013 waarbij het beroep tegen de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kampenhout van 9 oktober 2012 ontvankelijk en deels gegrond wordt verklaard en XXXX de tuchtstraf van de schorsing voor een periode van één maand wordt opgelegd.

2. De Vlaamse Gemeenschap wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 juni 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren